

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1459/2018
22.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Биљане Синановић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ) и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених: АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Мирослава Манасијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 445/16 од 22.02.2018. године и Вишег суда у Врању 2Кж1 193/18 од 18.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених: АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвоката Мирослава Манасијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 445/16 од 22.02.2018. године и Вишег суда у Врању 2Кж1 193/18 од 18.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 445/16 од 22.02.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, а такође су окривљени: АА, ББ, ВВ, ДД и ГГ оглашени кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за која дела је суд окривљеном АА, претходно утврдио и то за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, а за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, новчану казну у износу од 100.000,00 динара, те га осудио на јединствену новчану казну у од 200.000,00 динара, а окривљене ББ, ДД, ГГ и ВВ, осудио на новчане казне у одређеном износу од по 100.000,00 динара, које казне су окривљени дужни платити у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, а ако у остављеном року не плате, одређено је да ће суд новчане казне заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, сваком окривљеном рачунати по један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљени су обавезани да на име судског паушала плате износ од по 7.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка солидарно износ од 219.710,00 динара, од ког износа

28.462,00 динара, Основном јавном тужилаштву у Врању, на рачун ближе означен у изреци пресуде, а оштећенима ЂЂ и ЕЕ износ од 164.248,00 динара, а окривљени АА је обавезан и да суду плати укупан износ од 27.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Оштећени ЂЂ и ЕЕ су ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1 193/18 од 18.09.2018. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљених: АА, ББ, ВВ, ДД и ГГ, адвоката Мирослава Манасијевића, жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Стојановић и жалба пуномоћника оштећених ЂЂ и ЕЕ, адвоката Данијеле Стошић, а пресуда Основног суда у Врању К 445/16 од 22.02.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљених: АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, адвокат Мирослав Манасијевић, поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3 и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљених, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, поред осталог истиче и повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а у образложењу захтева указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати и то исказу полицијског службеника ЖЖ - због којих повреда закона је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева не наводи у чему се ове повреде састоје, па како Врховни касациони суд правноснажну одлуку, односно поступак који је претходио њеном доношењу, испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву сходно члану 489. став 1. ЗКП, то захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Надаље, у образложењу захтева се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да је изрека побијане првостепене пресуде противречна сама себи, да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а да су они који су дати, нејасни и у знатној мери противречни.

Осим тога, бранилац у захтеву наводи да је чињенично стање у конкретном случају погрешно утврђено, и то у погледу одлучних чињеница везано за предмет, средство, време извршења кривичног дела, затим врсту и механизам настанка телесних повреда, као и узрочно-последичну везу између радњи окривљених и наступелих последица – телесних повреда на страни оштећених.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић